

men derom dreier Spørgsmaalet sig jo heller ikke. Spørgsmaalet maatte blive dette: naar det i Finansloven er bevilget til en bestemt given Person i en eller anden Egenkab en Sum, er Bedkommende da ikke ogsaa berettiget til, i Nødsfald ved Domstolene, at forlange denne Sum af Ministeren? Det antager jeg ham for at være. Ligesom det heller ingenlunde er Tanken ved at henvise Tvistemaal angaaende Lønningsspørgsmaal til Domstolene, at da dette skulde kunne opfattes paa den Maade, at naar en Minister ikke besatte en Plads, der var opført i en Lønningslov, eller naar han besatte den under udtryffeligt Fastsættelse af andre Vilkaar, end Lønningsloven bestemmer — at da Noget skulde kunne gaae til Domstolene og paakalde dem imod Ministeren. Fordi der bliver en Plads ledig — lad mig f. Ex. sige en Plads som Toldcontroller i Henhold til en Lønningslov — kan selvfølgelig Ingen falde paa at gaae hen og sagsøge Ministeriet til inden en vis Frist at besætte denne Stilling; at dette ikke kan skee, følger allerede af den simple Ting, at der i dette Tilfælde ingen Sagvolder er. Der skal være en Part til at føre en Retstrætte, men der er ingen Part, fordi Gen eller Unden har Lyft til at søge et Embede, som en Minister ikke vil besætte. Ligesaa lidt kunde der være Tale om, naar Ministeriet ansatte en Mand i en eller anden Stilling, som var normeret i Lønningsloven, men ansatte ham saaledes, at Lønningsloven ikke skulde komme til Anvendelse paa ham, at det da skulde kunne drages for Domstolene. Jeg vil tage et Exempel for at gjøre dette klart. Derjom der er en i Lønningsloven for Toldvesenet normeret Toldcontrollerplads ledig, og Ministeriet da fandt paa, fordi det ønskede, at denne Plads skulde undergaae visse Forandringer, at besætte den med en Mand, der kun skulde have 600 Rd. istædtfor de 800 Rd., som vare normerede, saa vilde dette Forhold ikke kunne hjemle en Paakaldelse af Domstolene. Da en saadan Mand ikke var ansat i Henhold til Lønningsloven, kunde der ikke være Tale om, at han skulde kunne gaae til Domstolene og forlange Ansættelse i Henhold til en bestemt Paragraph i Lønningsloven. Saaledes har dette

Spørgsmaal overhovedet aldrig været opfattet. Der er ikke Tale om noget Andet end dette: Naar en Mand er ansat i et vist Embede i Henhold til en Lønningslov, da at lade de Tvivlsmaal, som opstaae mellem ham og hans Førefatte i Ministeriet med Hensyn til hans Lønningsvilkaar, være underkastede Domstolenes Prøvelse. Dette er Spørgsmaalet, og slet intet Andet. Alt, hvad der siges derudover, og Alt, hvad der udenfra drages ind i Sagen, som om man vilde undergive Ministeriet Domstolenes Tvang til at besætte Embeder, eller til at besætte dem paa en vis Maade, ligger ganske udenfor den Tvist, der ved denne Leilighed er reist. Det blev af den ærede Ordfører sagt, at denne Art Spørgsmaal fortrinlig „egnede sig til administrativ Afgjørelse“. Ja, dette er jo en Sætning, som vilde kunne gjøres gjældende paa saare mange Omraader, uden at det derfor tør siges at være det Nigtige, at man udelukkede Domstolene fra i yderste Tilfælde at paakjende slige Sager. Den Begrundelse, som denne Sætning senere fik af den ærede Ordfører, er heller ikke af den Bestaaffenhed, at jeg troer, den kan staae sin Prøve for en nærmere Undersøgelse. Den ærede Ordfører antog, at det var sandsynligt, at Regjeringen, som havde forhandlet slige Love med Rigsdagen, var „mere istand til at træffe den lovgivende Magts virkelige Mening“ end Domstolene. For det Første skal jeg nu her til svare, at den lovgivende Magts factiske Udøvere ere en stadig skiftende Mængde. Ministerierne staae idag, men imorgen kastes de i Dvnen ligesom Kisterner paa Marken; det Folkething, der vælges iaar, er om tre Aar dødt og giver Plads for et andet; der er overhovedet Sagen, der er istand til at afgjøre, hvorlænge det er de samme Personer, der sidde til Doms over de Spørgsmaal, der tidligere have foreligget den lovgivende Magt til Afgjørelse. Altsaa, denne Skiften af Personer paa det ene og det andet Sted er det første Skud, for hvilket Ordførelsen vil see den Sætning udsat, at Regjeringen skulde være bedre istand til at træffe, hvad der har været den lovgivende Magts Mening, end Domstolene; thi den Finansminister, som udnævnes i 1869,